

Cartea lui Daniel - Numărul Șapte

Șapte împărați

Jeff Pippenger

2023-12-02

Cele șapte tunete reprezintă istoria de la 1798 până la 22 octombrie 1844. Acea istorie a fost prefigurată de ultimii șapte regi ai Regatului lui Iuda, de la Manase, în 677 î.Hr., până la Zedechia, în 586 î.Hr.

În liniile sacre ale reformei, o caracteristică a întăririi primului înger este un simbol care identifică ceva de cuprindere mondială. La 11 august 1840, solia primului înger a fost întărită, iar solia a fost apoi dusă la fiecare stațiune misionară din lume.

„Mișcarea adventă din 1840–1844 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia primului înger a fost dusă la fiecare post misionar din lume.” Tragedia veacurilor, 611.

În mod profetic, la acea vreme, îngerul din Apocalipsa 10 a coborât și și-a pus un picior pe pământ, iar pe celălalt pe mare. Sora White a identificat aceasta drept un simbol al cuprinderii mondiale a soliei.

„Poziția îngerului, cu un picior pe mare, iar celălalt pe uscat, semnifică marea întindere a proclamării soliei. Ea va străbate întinderile apelor și va fi proclamată în alte țări, chiar în întreaga lume.” Comentariul Biblic Adventist de Ziua a Șaptea, volumul 7, 971.

Primul decret proclamat de Cirus a fost un decret universal.

În anul întâi al lui Cirus, împăratul Persiei, pentru ca să se îplinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cirus, împăratul Persiei, așa încât el a făcut o proclamație în tot regatul său și a pus-o și în scris, zicând: Așa zice Cirus, împăratul Persiei: Domnul, Dumnezeul cerurilor, mi-a dat toate împărățiile pământului; și m-a însărcinat să-I zidesc o casă la Ierusalim, care este în Iuda. Cine este dintre voi, din tot poporul Lui? Dumnezeul lui să fie cu el și să se suie la Ierusalim, care este în Iuda, și să zidească casa Domnului, Dumnezeului lui Israel (El este Dumnezeu), care este la Ierusalim. Și pe oricine rămâne în vreun loc unde se află ca străin, oamenii locului să-l ajute cu argint și cu aur, cu bunuri și cu vite, pe lângă darul de bunăvoie pentru casa lui Dumnezeu care este la Ierusalim. Atunci s-au ridicat căpeteniile caselor părintești ale lui Iuda și Beniamin, și preoții, și leviții, împreună cu toți aceia al căror duh îl trezise Dumnezeu, ca să se suie să zidească casa Domnului care este la Ierusalim. Ezra 1:1-4.

Așa cum, la 11 august 1840, primul înger a fost dus la fiecare post misionar din lume, Cirus se declară rege peste «toate împărățiile pământului», în timp ce proclamă primul decret. Coborârea îngerului din Apocalipsa zece, îngerul pe care Sora White îl identifică drept «nimeni altul decât Isus Hristos», are aceleași caracteristici profetice ca îngerul puternic din Apocalipsa optsprezece. Sora White arată că scopul primului înger a fost același cu scopul îngerului din Apocalipsa

optsprezece.

„Isus a însărcinat un înger puternic să coboare și să-i avertizeze pe locuitorii pământului să se pregătească pentru cea de-a doua Sa arătare. Pe când îngerul părăsea prezența lui Isus în cer, o lumină nespusească și strălucitoare și plină de slavă îi mergea înainte. Mi s-a spus că misiunea lui era să lumineze pământul cu slava lui și să-l avertizeze pe om cu privire la mânia lui Dumnezeu care vine.” Scrieri timpurii, 245.

Împuternicirea primului înger este un simbol care subliniază un element la nivel mondial. Primul mesaj în vremea lui Hristos a fost împuternicit la botezul lui Hristos. Scripturile atestă că întregul Israel a ieșit în pustie pentru a auzi mesajul lui Ioan.

Atunci au ieșit la el Ierusalimul, și toată Iudeea, și toată împrejurimea Iordanului; și erau botezați de el în Iordan, mărturisindu-și păcatele. Matei 3:5, 6.

Slujirea lui Hristos era îndreptată către Israelul din vechime, iar, în acel sens profetic, întreaga lume a fost atrasă către Iordan, locul botezului lui Hristos. Însă ritul botezului, împreună cu ceea ce reprezenta atunci când Hristos a fost botezat, se adresa întregii lumi.

Numele lui Jehoiakim înseamnă „Dumnezeu Se va ridica”, iar la botezul lui Hristos, când Ioan L-a ridicat din apă, emblema „ridicării” dintr-un mormânt de apă a devenit un element al acelei împuterniciri. În primele patru versete din Ezra pe care le-am citat deja, versetul cinci identifică răspunsul celor ce au auzit decretul prin cuvintele: „Atunci s-au ridicat căpeteniile părinților lui Iuda și Beniamin, și preoții, și leviții, împreună cu toți aceia al căror duh Dumnezeu îl ridicase, ca să se suie să zidească casa Domnului care este în Ierusalim.” Când primul mesaj este împuternicit, are loc o ridicare, așa cum este reprezentată prin numele lui Jehoiakim.

La 11 septembrie 2001, prima solie a mișcării puternice a celui de-al treilea înger a fost întărită, așa cum a fost prefigurată de întărirea primei solii a mișcării puternice a primului înger. Sora White comentează asupra distrugerii Turnurilor Gemene la acea dată.

"Acum vine vestea că aș fi declarat că New York va fi măturat de un val de maree? Așa ceva nu am spus niciodată. Am spus însă, pe când priveam marile clădiri care se ridicau acolo, etaj după etaj: 'Ce scene înfricoșătoare vor avea loc când Domnul Se va ridica să zguduie cumplit pământul! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1-3.' Întregul capitol al optsprezecelea din Apocalipsa este un avertizament cu privire la ceea ce urmează să vină asupra pământului. Dar nu am lumină deosebită cu privire la ceea ce urmează să vină asupra orașului New York, decât că știu că, într-o zi, marile clădiri de acolo vor fi dărâmate prin întoarcerea și răsturnarea puterii lui Dumnezeu. Din lumina care mi-a fost dată, știu că în lume este distrugere. Un singur cuvânt din partea Domnului, o singură atingere a puterii Sale celei mari, și aceste structuri masive vor cădea. Vor avea loc scene a căror grozăvie nu ne-o putem imagina." Review and Herald, 5 iulie 1906.

În momentul împuternicirii primei solii din istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, Domnul „s-a ridicat” ca „să zguduie cumplit pământul”. Numele lui Ioiachim simbolizează împuternicirea primei solii. La 11 august 1840, Domnul s-a ridicat de pe tronul său și a coborât pe pământ și a stat

pe uscat și pe mare. La primul decret al lui Cir, credincioșii s-au ridicat. Ioiachim este un simbol nu doar al sosirii primului înger, ci reprezintă și împuternicirea primului înger.

Ioiachim reprezintă întâiul dintre ultimii trei regi, dar reprezintă, de asemenea, al cincilea dintre cei șapte regi care duc la distrugerea Ierusalimului. Numele acelor șapte regi sunt foarte semnificative. Acei șapte regi au fost Manase, Amon, Iosia, Ioahaz, Ioiachim, Ioiachin și Zedechia.

În istoria Milleriților, Manase reprezintă timpul sfârșitului, în 1798. Manase înseamnă „cel ce face să se uite”, iar tocmai în 1798 desfrânata Tirului este uitată timp de șaptezeci de ani. Manase a fost unul dintre cei mai nelegiuți împărați și posedă trăsături profetice care trebuie avute în vedere.

Ultimii șapte regi ai lui Iuda reprezintă istoria celor șapte tunete din 1798 până la 22 octombrie 1844. Manase a fost primul dintre cei șapte regi și, ca primul rege dintre cei șapte, el l-a prefigurat pe Zedechia, ultimul dintre cei șapte regi. Isus identifică întotdeauna sfârșitul cu începutul. Zedechia, ultimul rege dintre cei șapte, a fost dus în sclavia robiei babiloniene. Primul dintre ultimii șapte regi a fost, de asemenea, dus în robie babiloniană, prefigurând ducerea ultimului rege în robie babiloniană.

Și Domnul a vorbit lui Manase și poporului său, dar ei n-au voit să asculte. De aceea Domnul a adus împotriva lor pe căpeteniile oștirii împăratului Asiriei, care l-au prins pe Manase între spini, l-au legat cu obezi și l-au dus la Babilon. Și când era în strâmtorare, L-a rugat pe Domnul Dumnezeuul său și s-a smerit foarte mult înaintea Dumnezeului părinților săi, și s-a rugat Lui; iar El S-a lăsat înduplecat de el, i-a ascultat rugăciunea și l-a adus din nou la Ierusalim, în împărăția lui. Atunci Manase a cunoscut că Domnul este Dumnezeu. 2 Cronici 33:10-13.

Experiența prin care Manase a ajuns să cunoască faptul că Domnul era Dumnezeu s-a înfăptuit prin îndepărtarea lui din împărăția sa și apoi prin restabilirea lui în împărăția sa. Nebucadnețar, la fel ca Manase, a ajuns să-L cunoască pe Domnul când a fost îndepărtat din împărăția lui și, ulterior, restabilit în împărăția lui.

Și la sfârșitul zilelor eu, Nebucadnețar, mi-am ridicat ochii spre cer, și priceperea mi s-a întors la mine; și L-am binecuvântat pe Cel Preaînalt, și L-am lăudat și L-am cinstit pe Cel ce trăiește în veci, a Cărui stăpânire este o stăpânire veșnică, iar Împărăția Lui din neam în neam: Și toți locuitorii pământului sunt socotiți ca nimic; El face după voia Lui în oastea cerurilor și între locuitorii pământului; și nimeni nu poate opri mâna Lui, nici să-I spună: Ce faci Tu? În același timp rațiunea mi s-a întors la mine; și, spre slava împărăției mele, onoarea mea și strălucirea mea s-au întors la mine; și sfetnicii mei și dregătorii mei m-au căutat; și am fost întărit în împărăția mea, și o măreție deosebită mi-a fost adăugată. Acum eu, Nebucadnețar, laud, înalț și cinstesc pe Împăratul cerurilor, ale Cărui lucrări sunt adevăr, iar căile Lui sunt judecată; iar pe cei ce umblă în mândrie El este în stare să-i smerească. Daniel 4:34-37.

Experiența lui Manase s-a împlinit asupra lui Nebucadnețar. Manase reprezintă „timpul sfârșitului” în istoria ultimilor trei regi ai lui Iuda și sosirea timpului profețit de șaptezeci de ani de captivitate. Nebucadnețar reprezintă „timpul sfârșitului” în istoria celor trei decrete, așa cum 1798 a fost „timpul sfârșitului” în istoria celor șapte tunete. În versetele tocmai citate, lui Nebucadnețar i-a revenit înțelegerea la „sfârșitul zilelor”. „Sfârșitul zilelor” este menționat de asemenea în capitolul

doisprezece din Daniel.

Dar du-te pe calea ta până ce va fi sfârșitul; căci te vei odihni și vei sta la sorțul tău la sfârșitul zilelor. Daniel 12:13.

„Sfârșitul zilelor” din capitolul doisprezece al lui Daniel este „vremea sfârșitului”, căci lui Daniel i s-a spus să meargă „până va veni sfârșitul”. Atunci Daniel avea să „stea în partea lui”. A „sta în partea lui” înseamnă a-și împlini scopul, ceea ce Daniel a făcut când cartea lui a fost desigilată la sfârșitul zilelor, care este „vremea sfârșitului”. Atunci avea să fie o „sporire a cunoștinței” pe care cei înțelepți aveau s-o înțeleagă. La sfârșitul zilelor lui Nebucadnețar, „înțelegera” i-a revenit.

Când Dumnezeu îi dă unui om o lucrare deosebită de îndeplinit, el trebuie să stea în sorțul și în locul său, precum Daniel, gata să răspundă chemării lui Dumnezeu, gata să îplinească scopul Său. Manuscript Releases, volumul 6, 108.

Manase reprezintă „timpul sfârșitului” în istoria ultimilor trei regi ai lui Iuda; Nebucadnețar reprezintă „timpul sfârșitului” în cele trei decrete. Manase a fost urmat de fiul său Amon.

Amon înseamnă "instruire" și reprezintă perioada în care a avut loc o "sporire a cunoașterii" care avea să-i instruiască pe "înțelepți" cu privire la mesajul care a fost desigilat. Amon a fost urmat apoi de Iosia, singurul împărat dintre cei șapte care are o istorie profetică destul de bună, deși complicată.

Iosia înseamnă "temelia lui Dumnezeu" și reprezintă întemeierea adevărilor care fuseseră dezpecetluite în "timpul sfârșitului". Sporirea cunoștinței care a fost reprezentată de Amon a fost alcătuită de William Miller, prin călăuzirea lui Gabriel și a altor îngeri sfinți. Lucrarea lui Miller este reprezentată prin numele Iosia, căci el a pus temeliele mișcării. Mai sunt multe de identificat cu privire la Iosia, dar vom trece la fiul său Ioahaz.

Jehoahaz avea douăzeci și trei de ani când a început să domnească; și a domnit trei luni în Ierusalim. Și numele mamei lui era Hamutal, fiica lui Jeremiah din Libnah. Și a făcut ceea ce este rău în ochii Domnului, după tot ce făcuseră părinții lui. Și Faraonul Nechoh l-a pus în lanțuri la Riblah, în țara Hamathului, ca să nu mai domnească în Ierusalim; și a impus țării un tribut de o sută de talanți de argint și un talant de aur. Și Faraonul Nechoh l-a făcut pe Eliakim, fiul lui Josiah, rege în locul lui Josiah, tatăl său, și i-a schimbat numele în Jehoiakim, și l-a luat pe Jehoahaz; el a ajuns în Egipt și a murit acolo. 2 Împărați 23:31-34.

Ioahaz înseamnă „Iehova a luat în stăpânire”, iar el a fost luat în stăpânire de Faraon-Neco. Ioahaz, fiul lui Iosia, a fost luat în stăpânire de Faraon-Neco și înlocuit de fratele său Eliachim, care înseamnă „Dumnezeul înălțării”. Faraon-Neco i-a schimbat apoi lui Eliachim numele în Ioiachim, care înseamnă „Dumnezeu se va ridica”. Schimbarea unui nume este un simbol al unei relații de legământ, iar la întărirea primei solii, Dumnezeu intră într-un legământ cu un popor, în timp ce, simultan, trece pe lângă un fost popor al legământului.

La 11 august 1840, în ceea ce privește Imperiul Otoman, cele patru vânturi care îl reprezentaseră — dezlegate timp de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile — au fost stăvilite; sau, după cum înseamnă Ioahaz, au fost „prinse”. În același timp, Eliachim a fost numit rege, iar numele

i-a fost schimbat în Ioiachim, care înseamnă „Dumnezeu Se va ridica”. Ioiachim a fost urmat de fiul său, Ioiachin, care poartă trei nume în Scripturi.

Numele Jehoiachin înseamnă „Domnul va ridica și va întemeia”. El a fost fiul lui Jehoiakim și marchează sosirea celui de-al doilea înger în primăvara anului 1844, când Dumnezeu a „ridicat și a întemeiat” noul și adevăratul corn protestant. Solia celui de-al doilea înger a primit putere prin solia Strigătului de la miezul nopții, iar Jeconiah și Coniah înseamnă „Dumnezeu va întemeia”. Cele trei nume, fiecare având același înțeles, reprezintă unirea Strigătului de la miezul nopții cu solia celui de-al doilea înger. În revărsarea finală a Duhului Sfânt, în timpul Strigătului Puternic, sunt pecetluiți cei o sută patruzeci și patru de mii. Pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii a fost preînchipuită în Strigătul de la miezul nopții al mișcării millerite, iar Jehoiachin, numit și Jeconiah și Coniah, este un simbol al pecetluirii.

Viu sunt Eu, zice Domnul, chiar dacă Conia, fiul lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, ar fi inelul de pecete de pe mâna Mea dreaptă, tot te-aș smulge de acolo; și te voi da în mâna celor ce-ți caută viața și în mâna celor de fața cărora te temi, în mâna lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, și în mâna haldeilor. Și te voi arunca pe tine și pe mama ta, cea care te-a născut, într-o altă țară unde nu v-ați născut; și acolo veți muri. Dar în țara în care doresc să se întoarcă, acolo nu se vor întoarce. Oare acest om, Conia, este un idol disprețuit și sfărâmat? Este el un vas în care nu este nicio plăcere? Pentru ce sunt aruncați afară el și sămânța lui și sunt azvârliți într-o țară pe care n-o cunosc? O, pământule, pământule, pământule, ascultă cuvântul Domnului. Ieremia 22:24-29.

Ioiachin, Jeconia și Conia reprezintă timpul pecetluirii, când celui de-al doilea înger i se alătură solia Strigării de la miezul nopții. El reprezintă timpul pecetluirii celor neînțelepți. Regele nelegiuit îi reprezintă pe aceia care sunt fecioarele laodiceene neînțelepte, care, în timpul pecetluirii, sunt sortite să primească semnul fiarei, fiind pe vecie vărsate din gura Domnului.

Inelul de pecete de pe mâna dreaptă a lui Dumnezeu este pecetea Sa, iar cei care sunt vărsați din gura Domnului în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii sunt puși în contrast cu Zorobabel, omul care avea în mână firul cu plumb al „celor șapte vremuri”.

Spune lui Zorobabel, dregătorul lui Iuda, zicând: "Voi zgudui cerurile și pământul; și voi răsturna tronul împărățiilor și voi nimici tăria împărățiilor neamurilor; voi răsturna carele și pe cei ce le călăresc; iar caii și călăreții lor vor fi doborâți, fiecare prin sabia fratelui său. În ziua aceea, zice Domnul oștirilor, te voi lua pe tine, o, Zorobabel, robul Meu, fiul lui Șealtiel, zice Domnul, și te voi face ca pe un inel de pecete; căci pe tine te-am ales, zice Domnul oștirilor." Hagai 2:21-23.

„Piatra de poticnire”, adică „cele șapte vremuri”, este „firul cu plumb” din mâna lui Zorobabel, iar el este reprezentat ca „inelul de pecete” de care Dumnezeu Se folosește pentru a-i pecetlui pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Inelul de pecete, sau „semnul”, este așezat asupra celor care „suspină și gem” pentru urâciunile care se săvârșesc în Ierusalim. Suspinele și gemetele identifică experiența celor care sunt pecetluiți, iar suspinele și gemetele sunt simbolul răspunsului lor lăuntric la remediul „celor șapte vremuri”. Este mărturisirea păcatelor lor și a păcatelor părinților lor. Este

recunoașterea că nu au umblat cu Dumnezeu și că Dumnezeu nu a umblat cu ei încă de la dezamăgirea din 18 iulie 2020. Este testul care a fost ratat în 1863, în perioada în care Filadelfia făcea trecerea către Laodicea. Aceasta a preînchipuit perioada în care cei reprezentați de Conia sunt statorniciți pentru totdeauna ca fecioare laodiceene nechibzuite, iar cei reprezentați de Zorobabel sunt statorniciți pentru totdeauna ca fecioare filadelfiene înțelepte.

Jehoichin a fost urmat de Zedekiah, ultimul dintre cei șapte regi. Așa cum Manasseh a reprezentat 1798 și „timpul sfârșitului”, Zedekiah trebuie să reprezinte 22 octombrie 1844, când vedenia avea să „vorbească și să nu mintă”. Zedekiah este un nume compus din două cuvinte ebraice. Unul dintre cuvinte este „Jehovah”, combinat cu cuvântul care este tradus în Daniel, capitolul opt, versetul paisprezece, drept „curățit”. Zedekiah înseamnă curățirea templului lui Dumnezeu, care a început la 22 octombrie 1844.

Ultimii șapte împărați ai lui Iuda reprezintă istoria progresivă dintre 1798 și 22 octombrie 1844. Ioiachim este simbolul zilei de 11 august 1840, care, la rândul ei, reprezintă 11 septembrie 2001. El este un simbol al întăririi soliei primului înger și este introdus în primul verset al capitolului întâi din Daniel. Prin urmare, cadrul și contextul capitolului întâi din Daniel constau în întărirea soliei primului înger, așa cum este reprezentată în Apocalipsa, capitolul zece. În Apocalipsa, capitolul zece, Hristos a coborât cu o cărticică în mâna Sa, pe care lui Ioan i s-a poruncit s-o mănânce. De aceea, prima încercare din cartea lui Daniel se referă la hrană.

Vom continua aceste teme în articolul următor.

Și mi-a zis: „Fiul omului, pântecele tău să mănânce și umple-ți măruntaiele cu sulul acesta pe care ți-l dau.” Atunci l-am mâncat; și a fost în gura mea dulce ca mierea. Ezechiel 3:3.